

**MAANDBLAD VAN DE
VRIJZINNIGE GELOOFSGEMEENSCHAP FLEVOLAND**

www.eigentijdsgeloven.nl

Jaargang 65 nr.4 april 2026

***Pasen geeft ons het bewijs
Dat de liefde overwint
Omdat zelfs na veel grauw en grijs
Alles opnieuw begint.***

Martin Gijzemijter

Debloemenfoto's in dit paasnummer zijn gemaakt door Rinse Dijkstra

Ik ken iemand die iemand kent die ...

Van Morrison treedt weer op bij Paleis Soestdijk. Een paar jaar geleden was ik ook bij zijn optreden en kwam ik een collega tegen; ze vertelde dat haar man met Van Morrison ging lunchen. Niet eenmalig, maar altijd. Als hij in Nederland is, luncht haar man met *Van The Man*. Wow! Ik ken iemand die iemand kent die met Van Morrison luncht. Dat vind ik best wel cool.

Dit doet me denken aan het principe van *Six degrees of separation*: de mensheid is een netwerk waarin iedereen via maximaal zes tussenstappen met elkaar verbonden is.

De wereld is kleiner en meer verbonden dan we denken.

Six degrees of separation laat de kracht van netwerken zien. Het kost misschien wat tijd en energie, maar het kan enorme voordelen opleveren, van een nieuwe baan tot internationale samenwerkingen of zelfs ontmoetingen met beroemdheden.

Heb je ooit bedacht dat jij misschien ook wel interessant bent voor een ander? Ik kwam daarachter toen ik met een bevriende architect in Zutphen een oude stoomwasserij opknapte. De bouwval stond al jaren te koop en wij waren er verliefd op geworden. We kochten het, gingen in een stacaravan ernaast wonen en restaureerden het, met subsidies en fondsen en een hele goeie lokale aannemer. De oude waterij, zoals het in Zutphen genoemd werd, was populair, en in *no time* waren wij dat ook. Omroep Gelderland maakte er een zevendelige documentaire over en we schreven een boek over de geschiedenis en de duurzame restauratie. Het was een fantastisch avontuur.

Na drie jaar ging ik weer terug naar Almere en raakte aan de praat met een kennis. Het gesprek ging onder andere over Zutphen, hij had daar lang geleden ook gewoond. Maar nu had hij iets bijzonders, want hij kende iemand die iemand kende die de oude stoomwasserij had opgeknappt. "Ja", zei ik, "die staat tegenover je." "Nee," zei hij met klem, "de eigenaren, die het helemaal gerestaureerd hebben." Opnieuw zei ik dat die persoon tegenover hem stond. Het duurde even voor het tot hem doordrong dat ik degene was over wie de vriendin over had verteld. Hoe bizar kan het zijn.

Het beeld dat onze gemeenschappelijke vriendin had geschetst over de eigenaar en restaurateur van de oude stoomwasserij, leek kennelijk in de verste verte niet op mij ... ik was beduusd.

Wat mij het meest bezighield aan dit voorval, was dat ik kennelijk iemand was, van wie het interessant was om die te kennen. In Zutphen was het me wel al opgevallen, als een willekeurige gesprekspartner hoorde dat ik van de oude wasserij was, gingen de ogen wijder open en de stem een octaaf hoger. Alsof ik dan pas interessant werd.

Ik ken iemand die iemand kent die ...

Velen van ons kennen, of zijn zelf, een kleine of grote beroemdheid. En dat is vaak goed voor bewonderende blikken en een mooi verhaal. Volgens het principe van *Six degrees of separation* zijn we allemaal maximaal zes stappen van elkaar verwijderd. En dat geldt niet alleen voor beroemdheden of voor mensen die interessant zijn voor je carrière of ego, maar ook voor

elkaar, en aardig
Affiche van Vluchtelingenwerk 2026

mensen in oorlog, armoede of op de vlucht. En voor de onderwereld en netwerken waarvan wij niet willen dat ze de wereld beheersen! Ik denk aan mijn collega die met haar ouders vluchtte uit Iraans Koerdistan – sinds de aanval op Iran leeft ze met haar familie in grote spanning – ze is slechts één tussenpersoon naar oorlog. En ik realiseer me dat ik veel meer mensen ken die iemand kennen die ... ik word er stil van ... een of twee stappen verwijderd zijn van oorlog.

Laten we oog en oor hebben voor
zijn. Vaak weten

we niets van de strijd van de ander. “Kom gewoon een paar uurtjes bij me zitten,” zei de van oorsprong Iraanse schrijver en dichter Sholeh Rezazadeh.

De wereld is kleiner en meer verbonden dan we denken. **Wij zijn de wereld.**

Marian van Leeuwen

De hele wereld moeders huilende kind

*Toen pijn werd uitgedeeld en vreugde ook,
stonden we in andere hoeken van de aarde
ik dacht aan hoop die elke dag duurder werd, verder weg,
vager
jij was moe van elke seconde rennen
door nachten en dagen die niet meer van jou waren
voor iets waarvan je niet eens meer wist wat het was
wat kon jij doen tegen mijn pijn, vriendin?
een omhelzing,
een gaatje in de agenda dat je met je eigen handen groef
mijn hoofd op je schouder, op een tapijt, het enige
overblijfsel van mijn vaderland*

*Toen vreugde werd uitgedeeld als warm brood
stond jij misschien vooraan in de rij
en kreeg ik pas toen het brood al koud was
maar jij wachtte steeds met eten tot iedereen aan tafel zat
dat was jouw cultuur
kijkend naar de wereld, een speeltuin van tachtigjarige
kleuters,
j
en ruimden we in stilte de laatste gebroken scherven op
verbonden we
de wonden
na elk feest, na elke rouw, elk spel*

*Blijf nog even bij me
de hele wereld is ons huilende kind*

*Sholeh Rezazadeh,
gepubliceerd in Trouw op 7 maart 2026*

Onze pianisten

Wat betekent muziek in een kerkdienst? Voor veel mensen is het meer dan een mooie toevoeging. Muziek kan raken waar woorden soms tekortschieten. Het verbindt, verdiept en helpt ons om stil te worden of juist uitbundig te vieren.

Daarom willen we in de Meerpaal elke maand een van onze pianisten in het zonnetje zetten. Achter de toetsen zit immers niet alleen een muzikant, maar ook iemand met een eigen verhaal, inspiratie en geloofsbeleving.

Elke maand stellen we drie vragen:

- Hoe zie jij de rol van muziek in de dienst?
- Hoe bereid je je voor?
- Wat is jouw vertrekpunt bij het muziekstuk dat je speelt?

Zo krijgen we meer inzicht in de keuzes, de voorbereiding en de betekenis van de muziek in onze kerkdiensten.

Deze maand zetten we met plezier Jan Kreuter in het zonnetje. In Lelystad begeleidt hij regelmatig de kerkdiensten op de piano.

Pianist Jan Kreuter

Sinds mijn twaalfde (toen ik door mijn vader uit de kerk geplukt werd om een dienst te begeleiden, omdat de organist verstek liet gaan) ben ik actief geweest bij het verzorgen van de muziek in erediensten. Voor mij begint de dienst vanaf het moment dat ik begin te spelen als de mensen de kerkruimte binnenkomen; de bijeenkomst is voor mij pas afgelopen als de laatste kerkgangers de zaal verlaten en mijn slotakkoord klinkt.

Ik zie muziek als een ondersteuning van wat in de lezingen, de gebeden en de overweging gepresenteerd wordt. Het karakter van in de liturgie opgenomen liederen probeer ik vaak muzikaal 'in te kleuren', zowel in het voor-, tussen- en naspel als in de begeleiding van de coupletten.

Ik stel het erg op prijs als aan de voorgangers wordt gevraagd om de liturgie en de liederenuiterlijk woensdag aan mij toe te sturen. Ik heb dan enkele dagen de tijd om mij goedvoor te bereiden op en in

te leven in wat gaat komen. Ik hecht erg aan het zicht op de hele liturgie (met inbegrip dus van de lezingen en de vermelding van het thema) omdat ik me dan vertrouwd kan maken met de waarschijnlijke boodschap en de bijbehorende sfeer – en die probeer ik dan tijdens de

bijeenkomst muzikaal een extra dimensie te geven. Dat gebeurt dan uiteraard tijdens het begeleiden van de liederen, maar met name in het stuk nade overweging.

Ik zoek graag in de muziekliteratuur naar een stuk dat dan kan zorgen vooreen meditatief moment waarin de aanwezigen nog eens muzikaal kunnen doorleven wat erzojuist in teksten gebracht is. Als ik aan de zaal merk dat dat overkomt, is de missiegeslaagd.

Jan Kreuter

Ab Strijker – “Kunst in Hout”

Op zondagmorgen 22 februari nam Ab Strijker in Theater Posa in Lelystad zijn 21 toehoorders in woord en beeld mee op een ontdekkingstocht naar allerlei aspecten van “Kunst in hout”.

Hij toonde de aanwezigen allereerst houtvondsten van onder andere versteend kienhout en moereik in veen.

Hout bleek echter ook redelijk gemakkelijk bewerkt te kunnen worden, vaak met kleine materialen, maar soms ook met grote werktuigen zoals een kettingzaag. Een nadeel van hout is door de eeuwen heen de mate van duurzaamheid geweest; het gaat minder lang mee dan marmer of natuursteen. Bovendien is hout gevoelig voor Uv-straling; er kan verkleuring ontstaan.

Soms laten kunstenaars hout vooral ‘voor zichzelf spreken’. Ze maken dan zoveel mogelijk gebruik van de vorm van het hout zoals ze het in de natuur hebben aangetroffen. Maar vaak gebruiken kunstenaars hout ook om vorm te geven aan hun eigen ideeën.

Een uitstapje naar de Bataviawerf mag dan in een verhaal als dit natuurlijk niet ontbreken: het imposante boegbeeld van de Batavia, de leeuw, maakt nog steeds een geweldige indruk evenals de kapiteinshut die zonder tekeningen in eiken is nagebouwd, compleet met alle versieringen. Een klein kunstwerk is ook het 1:10-schaalmodel van “De 7 Provinciën”, het schip van Michiel de Ruyter, met de achterspiegel waarin de wapens van de Verenigde Nederlanden in alle kleurrijkdom zijn opgenomen.

In Lelystad blijken nog meer bijzondere kunstwerken-in-hout aanwezig te zijn. De Petruskerk heeft een prachtige “Maria” van de

“wilde” Zeeuwse priester-beeldhouwer Omer Gielliet (Is zij de moeder van God of de moeder van Jezus? Het kind Jezus legt de hand op de mond van Maria: “Niet over in discussie gaan”). Op Ölandhorst staat op het graf van Rinus van Setten, die een groot aantal jaren directeur is geweest van basisschool “Driestromenland”, een indrukwekkend beeld waarin de symbolen voor geloof, hoop en liefde terug te vinden zijn.

Tenslotte is er dan nog het houtdraaiwerk van Ab Strijker zelf. Hij stelt zich de vraag: Is houtdraaien “kunst maken” of is het “vorm geven”? In dit verband komt het werk van Maria van Kesteren aan bod. Deze beeldend kunstenares onderzocht de vormmogelijkheden van allerlei materialen, maar met name van hout, waarbij zij benadrukte dat zij vooral de vorm belangrijk vond (bijvoorbeeld alle mogelijke variaties op een cirkel) en niet hechtte aan de rol van kleur. Voor Ab ligt dat anders: natuurlijk hecht hij aan de vorm, maar graag voegt hij daar toch kleur aan toe als de vorm daarom lijkt te vragen.

Ab Strijker heeft met zijn zorgvuldig opgebouwde lezing en het bijbehorende grote aantal fraaie afbeeldingen zijn luisteraars een boeiend en afwisselend uur bezorgd.

Jan Kreuter

Lezing Natascha van Weezel “Hoe houd je je hart zacht?” op 10 maart 2026

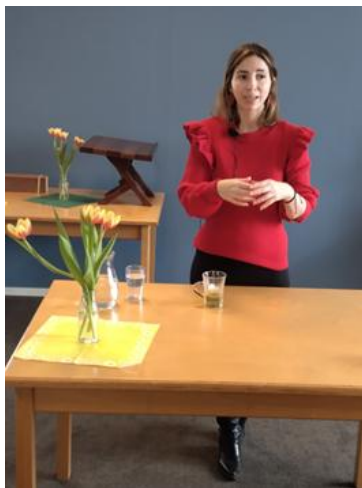
De Vrijzinnige Geloofsgemeenschap Flevoland heeft auteur, filmmaker, columnist en podcastmaker Natascha van Weezel (1986) uitgenodigd in Dronten voor een lezing. Ab Strijker introduceert haar en refereert aan het conflict tussen Israël en Hamas als aanleiding voor het schrijven van het boek “Hoe houd je je hart zacht?”.

Natascha citeert uit de `brief` aan haar in 2019 overleden vader Max van Weezel over de situatie in Nederland voor Joodse mensen sinds de aanval van Hamas op Israël op 7 oktober 2023 en de Israëlische oorlog tegen Gaza. Het antisemitisme in de EU en Nederland groeit door extremistenbij pro-Palestijnse betogingen en pro-Israëlische tegenbetogingen. Het leidt tot bedreigingen aan haar gezin vanwege blijvende steun voor haar familie in Israël, maar ook vanwege haar begrip voor degeschonden rechten van de

Palestijnse burgers. Beveiliging is helaas nodig. Vrienden verwijderen zich. Natascha wil dolgraag terug naar de gelukkige tijd eerder, toen zij begin 2023 moeder werd van zoontje Max.

Je moet je afkomst en voorgeschiedenis kennen, want die heeft je gevormd. Daartoe volgt een terugblik op de geschiedenis van haar Joodse familie tot na de Holocaust van de Tweede Wereldoorlog.

Vader Max en moeder Anet Bleich voeden haar op in Amsterdam. Natascha studeert af aan de Nederlandse Filmacademie. Zij heeft de ambitie om de wereld een beetje mooier te maken en mensen met elkaar te verbinden door dialoog. Haar vader houdt haar voor, om

ondanks meningsverschillen, haar hart zacht te houden. Doch door de online bedreigingen na 7 oktober 2023 vraagt zij zichzelf af hoe zij over verbinding kan blijven schrijven. In de dialoog is soms hoogst haalbaar, dat je afspreekt, dat je het samen oneens bent. Zij wil zich niet monddood laten maken en schrijft het boek “Hoe houd je je hart zacht?” over haar ervaringen.

Natascha heeft kritiek op de harde lijn van de Israëlische regering tegen Palestijnen. In Gaza vallen door het Israëlische defensieleger 67.000 doden, waarvan 70% vrouwen en kinderen en is 80% platgegooid. Kijk ook naar Hamas, die de staat Israël nooit zal erkennen en naar Iran met vazal Hezbollah, die Israël van de kaart wil vegen en zijn eigen bevolking zwaar onderdrukt.

Hoop houd je echter op de been. Er is bewondering voor de organisatie **Women’s Wage Peace**, die vreedestochten houdt en Jodinnen, moslima’s en christenvrouwen verenigt. Natascha is opnieuw moeder en wil blijven strijden voor verbinding tussen mensengroepen, zodat het niet meer onveilig is voor haar beide kinderen. Haar motto: “Heb empathie voor jezelf en de Ander”.

Na de koffie en thee krijgen de ca. 30 belangstellenden de gelegenheid om vragen te stellen en daar wordt druk gebruik van gemaakt.

De bijeenkomst wordt afgesloten door Ab, die als dank aan Natascha een kaars van Ger Postma met houten standaard -door Ab zelf gedraaid- overhandigt. De symbolen op de kaars zijn de Joodse Davidster en de Islamitische halve maan met ster. Niet boven elkaar, maar op dezelfde hoogte geplaatst.

*Bert Oosterheerd,
belangstellende toehoorder*

Een wonderbaarlijke overleving

Onze zonnepanelen werden gehinderd door een te hoog geworden prunus en daarom moest de boom helaas iets worden ingekort. De tuinman zou dat even vakkundig doen in de herfst, wat hij ook inderdaad deed.

Ik wilde daar getuige van zijn om eventueel de gesnoeide takken te gebruiken. Maar op het moment dat ik met snoeischaar gewapend naar buiten ging, was het leed al geschied en waren mijn mooie takken afgevoerd. Afvoeren is een eufemisme voor vernietigen. Toch vond ik in de border nog een paar vergeten takken, die ik hoopvol oppakte en min of meer verstopte om ze later te gebruiken.

De winter kwam en de prunus zelf had zich al helemaal voorbereid om in het voorjaar weeruit te lopen met kleine nieuwe knoppen. Moeder Natuur regelt dat zo in haar onbegrijpelijke wijsheid. Daar is over nagedacht zoals bij vele andere scheppingen.

En de geredde takken? Die overleefden de winter dankzij regen en sneeuw gewoon liggende in de border.

Het voorjaar naderde en ik wilde mijn takken tevoorschijn halen, maar ze waren verdwenen. Waar zouden ze zijn.....? Ja hoor...in de GFT-bak! Mijn lief had ze gevonden en wreed afgevoerd.

Nu staan ze in een vaas, gekregen uit de erfenis van een tante. Met een schoonheid aan bloementrossen! Een godswonder waar we elke dag van mogen genieten.

Gelfske Oostindie

Een lege agenda

In de loop van december merk ik dat het tijd wordt voor een nieuwe jaaragenda op mijn bureau. Het oude jaar zit tamelijk vol, en ik begin uit te kijken naar het nieuwe jaar. Zo ook afgelopen jaar. Tijdens mijn bezoek aan de Bruna in Dronten valt mijn oog op een compact exemplaar Agenda 2026. Januari is sinds tien jaar onze reis maand, twee tot drie weken op weg met de caravan zonder vast reisplan. Dit jaar zijn we op reis in Polen. Mooi de tijd om de agenda te personaliseren: gegevens invullen en belangrijke data vastleggen. Ik begin de dagen vol te schrijven met actualiteiten van de dag op 2 januari. Iedere dag krijgt een kleine opsomming van wetenswaardigheden zoals het weer, uitgevoerde taken en opvallende gebeurtenissen. De agenda is een onderdeel van mijn tijdreis, zeker 30 exemplaren liggen al in de kast. De laatste twee jaren heb ik altijd bij de hand om te raadplegen voor werk en privé. Het is als een foto, na een week is de agenda objectiever dan mijn geheugen over wat er gebeurd was. In de politiek zou het fijn zijn als er regelmatig teruggekeken werd voordat nieuwe plannen de wereld ingeslingerd worden. Oude geschriften zijn zo waardevol. Redelijk objectief en zorgvuldig samengesteld staan er levensfeiten in, opgetekend door degene die ze vastlegt maar vaak nog vers genoeg om vandaag het verstand te dienen. De agenda laat de snelheid van het leven zien, en maakt mij daarmee nieuwsgierig naar de toekomst. Inmiddels zijn we terug in Nederland na een bezoek aan diverse grote steden in Polen. Ook de voormalige concentratiekampen hebben we bezocht. Indrukwekkend en afschrikwekkend, zeker bij de -10 graden Celsius tijdens ons bezoek. Een bewustwording van het naziverleden. En tegelijkertijd realiseer ik mij dat oorlogen en onderdrukking nog steeds actueel zijn. Vrijheid is een zeer kostbaar iets waar je niet vaak genoeg bij stil kunt staan. Ik heb de belangrijkste punten opgetekend in de agenda, zodat ze nog eens teruggelezen worden. Het nieuwe is van de agenda af, leeg zijn nog ruim 300 dagen. Ik gebruik de

agenda dus meer als dagboek dan zijn naam doet vermoeden. Een bewuste keuze, omdat de letterlijke tekst van “hetgeen dat moet gebeuren” bij mij pas op de dag zelf ontstaat. Planning is er natuurlijk wel, maar wat echt belangrijk is besluit ik op de dag zelf. En daarmee is de o zo gevulde takenlijst niet meer dan een overzicht met keuzes. Mijn agenda is leeg, ook al weet ik dat er veel moet gebeuren op een dag. Het geeft mij gezonde onrust om de dag aan te gaan en dat te doen wat ik denk dat belangrijk is.

Edwin Goedegebuure

Christen en Heiden

**Mensen gaan tot God in hun nood,
zoeken om hulp,
bidden om geluk en brood,
om redding uit ziekte, schuld en dood.
Dat doen zij allen, allen,
christen en heiden.**

**Mensen gaan tot God in Zijn nood,
vinden Hem arm, gesmaad,
zonder onderdak en brood,
zien Hem gebukt
onder zonde, zwakheid en dood.
Christenen staan bij God in zijn lijden.**

**God gaat tot alle mensen in hun nood,
verzadigt het lichaam en de ziel
met Zijn brood,
sterft voor christen en heiden
de kruisdood,**

en vergeeft hen beiden.

Dietrich Bonhoeffer

Pastoraal werker VGF

Marian van Leeuwen

info@marianvanleeuwen.nl

06 13444215

Op maandag en woensdag voor de VGF bereikbaar/bezoekdagen

Algemeen bestuur VGF

Voorzitter: Yvon Vulperhorst

Secretaris: Aadje Mugie
secretarisab@eigentijdsgeloven.nl

Penningmeester: Ina de Ruiters
penningmeestervgf@gmail.com

Redactie De Meerpaal

Rinse Dijkstra
meerpaalredactie@gmail.com

Abonnement De Meerpaal

€35,- per jaar

Website: eigentijdsgeloven.nl

Webredacteur

Pim Bruins
webredacteur@eigentijdsgeloven.nl

KERKDIENTEN

<i>datum</i>	<i>tijd</i>	<i>plaats</i>	<i>voorganger</i>
5 april <i>Pasen</i>	10.00 uur	Dronten	Johan de Wit
12 april <i>Bosdienst bij Biotuinen</i>	10.00 uur	Lelystad	Graddie Meijer
19 april <i>Geen dienst, Vertelvoorstelling</i>			
26 april <i>Soepzondag</i>	10.00 uur	Lelystad	Marianne Gaastra

De kerkdiensten worden gehouden in:

Dronten in het Odd Fellowhuis, De Ketting 6

Lelystad in het Vestzaktheater Posa, Kempenaar 01-10

ACTIVITEITEN

12 april	Zondagochtendgesprek	Lelystad
19 april	Vertelvoorstelling Pauline Seebregts	Dronten
19 april	Plusgroep	Lelystad
9 mei	Wandeling over het levenspad	Teuge

**KOPIJ VOOR HET MEINUMMER INLEVEREN
UITERLIJK VOOR 13 APRIL2026**

meerpaalredactie@gmail.com